

Rím ustanovuje videnie – číslo osem

Základy z piesku: Odmietnutie prorockej pravdy v laodicejskom adventizme

Jeff Pippenger

2024-08-18

V poslednom článku sme sa odvolali na nasledujúce Ježišove slová.

Varujte sa falošných prorokov, ktorí prichádzajú k vám v ovčom rúchu, ale vo vnútri sú draví vlci. Poznáte ich po ich ovoci. Či zbierajú ľudia hrozno z tŕnia alebo figy z bodľáčia? Tak každý dobrý strom rodí dobré ovocie, ale zlý strom rodí zlé ovocie. Dobrý strom nemôže rodiť zlé ovocie, ani zlý strom nemôže rodiť dobré ovocie. Každý strom, ktorý nerodí dobré ovocie, sa vytína a hádza do ohňa. Teda ich poznáte po ich ovoci. Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale ten, kto činí vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi v onen deň povedia: Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene? A v tvojom mene nevyháňali démonov? A v tvojom mene neurobili mnohé mocné skutky? A vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odíďte odo mňa, páchatelia neprávosti. Preto každého, kto počúva tieto moje slová a plní ich, prirovnám k múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale. I spustil sa dážď, prišli vody, zaviali vetry a oborili sa na ten dom; ale nepadol, lebo bol založený na skale. A každý, kto počúva tieto moje slová a neplní ich, bude prirovnaný k bláznivému mužovi, ktorý si postavil dom na piesku. I spustil sa dážď, prišli vody, zaviali vetry a oborili sa na ten dom; i padol, a jeho pád bol veľký. Matúš 7:15–27.

Vzbura roku 1863 znamená začiatok toho, že laodicejský adventizmus siedmeho dňa buduje falošný základ na piesku. Piesok predstavuje satanský princíp pluralizmu, v protiklade ku Skale absolútnej pravdy. Absolútna pravda je ustanovená na základe dvoch svedkov a pravdy znázornenej na dvoch posvätných Habakukových tabuľách, ktoré adventizmus postupne odložil bokom, sú odvodené z Biblie a potvrdené Duchom proroctva. Tieto pravdy sú absolútne.

„Nepriateľ sa usiluje odvrátiť mysle našich bratov a sestier od diela prípravy ľudu, aby obstál v týchto posledných dňoch. Jeho sofizmy sú zámerne utvárané tak, aby odvádzali mysle od nebezpečenstiev a povinností tejto hodiny. Za málo cenné pokladajú svetlo, ktoré Kristus prišiel z neba dať Jánovi pre svoj ľud. Učia, že výjavy, ktoré sú práve pred nami, nie sú natoľko dôležité, aby si vyžadovali osobitnú pozornosť. Zneplatňujú pravdu nebeského pôvodu a okrádajú Boží ľud o jeho minulé skúsenosť, dávajúc mu namiesto nej falošnú vedu. ,Takto hovorí Hospodin: Stojte na cestách a vid'te, pýtajte sa na dávne chodníky, kde je dobrá cesta, a choďte po nej.' [Jeremiah 6:16.]“

„Nech sa nikto neusiluje vytrhnúť základy našej viery — základy, ktoré boli položené na začiatku nášho diela modlitebným štúdiom Slova a zjavením. Na týchto základoch budujeme už viac ako päťdesiat rokov. Ľudia sa môžu domnievať, že našli novú cestu, že môžu položiť pevnejší základ než ten, ktorý už bol položený; je to však veľký klam. ,Iný základ totiž nikto nemôže položiť okrem toho, ktorý je už položený.' [1 Korint'anom 3:11.] V minulosti sa mnohí podujali budovať novú vieru, ustanovovať nové zásady; ale ako dlho obstála ich stavba? Čoskoro padla, lebo nebola založená na Skale.“ Testimonies, zväzok 8, 296–297.

Keď prišiel 11. september 2001, prišli aj dažde Ducha Svätého.

„Neskorý dážď má zostúpiť na Boží ľud. Mocný anjel má zostúpiť z neba a celá zem má byť osvietená jeho slávou.“ Review and Herald, 21. apríla 1891.

Keď boli veľké budovy New Yorku jedným Božím dotykcom zvrhnuté, neskorý dážď začal kropiť. Keď prišiel 11. september 2001, stavidlá pápežských zásad boli uvoľnené.

„V tomto čase prevládajúcej nepravosti sa protestantské cirkvi, ktoré zavrhlí ‚Takto hovorí Hospodin‘, dostanú do zvláštneho postavenia. Obrátia sa k svetu. Vo svojom odlúčení od Boha sa budú usilovať urobiť z nepravdy a odpadnutia od Boha zákon národa. Budú pôsobiť na vládcov krajiny, aby vydali zákony na obnovenie stratenej prevahy človeka hriechu, ktorý sedí v chráme Božom a vydáva sa za Boha. Rímskokatolícke zásady budú vzaté pod ochranu štátu. Protest pravdy Biblie už nebude tolerovaný tými, ktorí neurobili zo zákona Božieho pravidlo svojho života.“ Review and Herald, 21. december 1897.

Patriot Act označuje začiatok ochrany rímskokatolíckych princípov, ktorá postupne vedie k čoskoro prichádzajúcemu nedeľnému zákonu. Dňa 11. septembra 2001 začali viať štyri vetry, ktoré predstavujú islam tretieho beda.

„Anjeli zadržiavajú štyri vetry, znázornené ako rozzúrený kôň usilujúci sa vytrhnúť a prehnat' sa ponad tvár celej zeme, nesúc na svojej dráhe skazu a smrť.“

„Či budeme spať na samom prahu večného sveta? Či budeme otupení, chladní a mŕtvi? Ó, kiež by sme mali v našich zboroch Ducha a dych Boží vdýchnutý do Jeho ľudu, aby sa postavili na svoje nohy a žili. Potrebujeme vidieť, že cesta je úzka a brána tesná. No keď prejdeme tesnou bránou, jej šírka je bez hraníc.“ Manuscript Releases, zväzok 20, 217.

Dážď, vietor a povodeň prišli 11. septembra 2001 a laodicejská Cirkev adventistov siedmeho dňa bola skúšaná tak, ako boli Židia pri Kristovom krste, a ako boli protestanti počnúc 11. augustom 1840. Od toho okamihu až po buričskú predpoveď z 18. júla 2020 dom laodicejskej Cirkvi adventistov siedmeho dňa postupne padal, práve tak isto isto, ako bol chrám Židov ešte pred krížom vyhlásený za spustnutý, a práve tak, ako protestanti pri prvom sklamaní 19. apríla 1844 prešli do odpadlickeho protestantizmu.

Laodicejské hnutie tretieho anjela potom vstúpilo do svojho záverečného procesu skúšky a podobne ako pri skúške, ktorá sa začala 11. septembra 2001, boli panny povolané vrátiť sa na staré chodníky, ktoré boli základnými pravdami nielen milleritského hnutia prvého a druhého anjela, ale aj základnými pravdami hnutia tretieho anjela.

Symbolom odmietnutia týchto základných právd v kontexte mocného poblúdenia je posolstvo, ktoré Pavol zaznamenal v Druhom liste Tesaloničanom. Toto posolstvo je v knihe Daniel symbolizované výrazom „každodenná“, lebo práve v stati z Listu Tesaloničanom William Miller dospel k pochopeniu, že „každodenná“ v knihe Daniel predstavuje pohanský Rím.

Boli napísané knihy, ktoré sa zaoberajú definíciou „každodennej služby“ v knihe Daniel. Väčšina z nich je mylná, hoci ak si želáte preštudovať si prácu adventistického teológa, ktorá to podáva

správne, môžete si vyhľadať The Mystery of the Daily od Johna W. Petersa. V tomto článku nemám v úmysle zaoberať sa týmto prvkom „každodennej služby“. Existujú aj iné knihy, ktoré mapujú dejiny „kto, čo a prečo“, na základe ktorých bol falošný názor o „každodennej službe“ napokon ustanovený v laodicejskom adventizme siedmeho dňa.

Definícia hebrejského slova prekladaného ako „ustavičné“ a dejiny vzbury proti základnej pravde o „ustavičnom“, ktorá sa naplno začala v roku 1901, boli opakovane predložené v Habakukových tabuľkách, ako aj v nedávnych článkoch o knihe Daniel.

V tomto článku zamýšľam ponechať zameranie „každodennej obete“ na prorocké charakteristiky spojené so symbolom zavrhnutia Ríma. Všetci, ktorí úprimne prijímajú autoritu spisov Ellen Whiteovej, potrebujú iba prečítať nasledujúce, aby poznali správne porozumenie „každodennej obete“.

„Potom som vo vzťahu ku ‚Každodennej‘ videla, že slovo ‚obet‘ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu; a že Pán dal správny pohľad na ňu tým, ktorí ohlasovali volanie o hodine súdu. Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom pohľade na ‚Každodennú‘; ale od roku 1844, v zmätku, boli prijaté iné názory a nasledovali temnota a zmätok.“ Review and Herald, 1. novembra 1850.

Odmietnuť porozumenie „ustavičnej služby“ u Williama Millera znamená zároveň odmietnuť autoritu spisov Ellen Whiteovej, lebo ona videla, „že Pán dal správny pohľad na ňu tým, ktorí hlásali volanie o hodine súdu.“ Bolo jej tiež ukázané, že iné názory na „ustavičnú službu“ spôsobovali „temnotu a zmätok“, čo nie sú vlastnosti Krista. Miller rozpoznal „ustavičnú službu“ ako pohanský Rím, keď študoval Druhý list Tesaloničanom.

„Čítal som ďalej a nemohol som nájsť nijaký iný prípad, v ktorom sa to [každodenné] vyskytovalo, iba u Daniela. Potom som [s pomocou konkordancie] vzal tie slová, ktoré stáli v spojení s týmto výrazom: ‚odňať‘; odníme každodenné; ‚od času, keď bude každodenné odňaté,‘ atď. Čítal som ďalej a myslel som si, že v texte nenájdem nijaké svetlo; napokon som prišiel k 2. Tesaloničanom 2,7. 8. ‚Lebo tajomstvo neprávosti už pôsobí; len ten, kto teraz zdržiava, bude zdržiavať, až bude vzatý z cesty, a potom bude zjavený ten bezbožník,‘ atď. A keď som prišiel k tomu textu, ó, ako jasne a slávne sa zjavila pravda! Tu to je! To je to každodenné! Nuž, čo teraz Pavol myslí výrazom ‚ten, kto teraz zdržiava‘ alebo prekáža? Výrazmi ‚človek hriechu‘ a ‚bezbožník‘ sa myslí pápežstvo. Nuž, čo je to, čo bráni tomu, aby sa pápežstvo zjavilo? Veď je to pohanstvo; nuž teda ‚každodenné‘ musí znamenať pohanstvo.“ — William Miller, Second Advent Manual, strana 66.“ Advent Review and Sabbath Herald, 6. januára 1853.

Napokon laodicejský adventizmus odložil správne chápanie, ktoré bolo dané Millerovi a tým, ktorí ohlasovali volanie o hodine súdu, a prijal mylnú predstavu odpadlíckeho protestantizmu, že „každodenná obet“ predstavovala Kristovu službu vo svätyni. Toto chápanie je absurdné na mnohých úrovniach, no viac než len klamné tvrdí, že satanský symbol je symbolom Krista.

„Tak teda, hoci drak v prvom rade predstavuje satana, v druhotnom zmysle je symbolom pohanského Ríma.“ Veľký spor vekov, 439.

Miller označil „každodennú obeť“ za pohanský Rím, draka, no laodicejský adventizmus prevzal z padlého protestantizmu názor, že predstavuje Kristovu nebeskú službu vo svätyni. Odmietnutie Millerovho stotožnenia „každodennej obete“ s pohanským Rímom predstavuje odmietnutie pravdy, ktorá je znázornená na oboch posvätných tabuľách, ktoré boli naplnením druhej kapitoly Habakuka. Je to teda odmietnutie základnej pravdy, rovnako ako ním bolo aj odmietnutie siedmich časov z 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly.

Odmietnuť pravdu, že „každodenná obeť“ predstavuje pohanský Rím, znamená odmietnuť základy adventizmu a autoritu Ducha proroctva. Stotožniť symbol satana so symbolom Krista je rovnocenné so stotožnením Kristovho diela s dielom satana.

„Odmietnutím Krista sa židovský národ dopustil neodpustiteľného hriechu; a odmietnutím pozvania milosti sa môžeme dopustiť toho istého omylu aj my. Keď odmietame počúvať Jeho poverených poslov a namiesto toho počúvame nástroje satana, ktorí chcú odvrátiť dušu od Krista, urážame Knieža života a vystavujeme Ho pohaneniu pred synagógou satanovou i pred nebeským vesmírom. Pokiaľ tak človek koná, nemôže nájsť nijakú nádej ani odpustenie a napokon stratí každú túžbu zmieriť sa s Bohom.“ Túžba vekov, 324.

Keď laodicejský adventizmus odmietol základné chápanie „ustavičnej obete“ a siedmich čias, neodmietol iba autoritu Ducha proroctva a základy, ale odmietol aj dielo Williama Millera, ktorý bol k svojim porozumeniam vedený anjelom Gabrielom a inými anjelmi.

„Boh poslal svojho anjela, aby pôsobil na srdce jedného roľníka, ktorý neveril Biblii, a viedol ho k skúmaniu proroctiev. Boží anjeli opakovane navštevovali tohto vyvoleného, aby usmerňovali jeho myseľ a otvárali jeho chápanie proroctvá, ktoré boli Božiemu ľudu vždy temné. Jemu bol daný začiatok reťaze pravdy a bol vedený ďalej, aby hľadal článok za článkom, až napokon s úžasom a obdivom hľadel na Božie slovo. Uvidel tam dokonalú reťaz pravdy. To slovo, ktoré pokladal za nevnutknuté, sa teraz otvorilo jeho zraku vo svojej kráse a sláve. Uvidel, že jedna časť Písma vysvetľuje druhú, a keď bol niektorý text pre jeho chápanie uzavretý, našiel v inej časti Slova to, čo ho vysvetľovalo. Na posvätné Božie slovo hľadel s radosťou a s najhlbšou úctou a bážňou.“ Early Writings, 230.

„Jeho anjel“ je výraz, ktorý označuje anjela Gabriela.

„Slová anjela: ‚Ja som Gabriel, ktorý stojím pred Bohom,‘ ukazujú, že zastáva postavenie vysokej cti na nebeských dvoroch. Keď prišiel s posolstvom k Danielovi, povedal: ‚A niet nikoho, kto by sa so mnou držal v týchto veciach, iba Michael [Kristus], váš knieža.‘ Daniel 10:21. O Gabrielovi Spasiteľ hovorí v Zjavení slovami, že ‚ho poslal a oznámil po svojom anjelovi svojmu služobníkovi Jánovi.‘ Zjavenie 1:1.“ Túžba vekov, 99.

Stotožnenie satanského symbolu so symbolom Krista je nielen paralelou k neodpustiteľnému hriechu, ale neodpustiteľný hriech sa spája aj s odmietnutím poslov, ktorých Kristus posla. „Ustavičné“ sa potom stáva symbolom neodpustiteľného hriechu, a keď sa rozumie, že „vyvolený“, William Miller, bol vedený k správne mu pochopeniu tejto pravdy, a keď bola následne odmietnutá, zapadá to priamo do Druhého listu Tesaloničanom, čo je práve ten biblický text, v ktorom Miller urobil svoj objav. Odmietnuť túto pravdu je dôkazom toho, že človek

nemiluje pravdu, a táto vzburá spôsobuje odňatie Ducha Svätého a vydanie nečistému duchu satana, čo Pavol označuje ako mocné poblúdenie.

Tak ako „lupiči z tvojho ľudu“, ktorí „uskutočňujú videnie“, aj „každodenné“ je symbolom pohanského Ríma. V kontexte Druhého listu Tesaloničanom Pavol učí, že odmietnutie posolstva druhej kapitoly je dôkazom, že tí, ktorí tak robia, nemilujú pravdu. Pretože nemilujú pravdu predstavenú v tejto kapitole, prijímajú mocný klam.

Všetci proroci hovoria o posledných dňoch a predchádzajúce inšpirované state v tomto článku ukazujú, že na tých, ktorí nemilujú pravdu, prichádza počas vyliatia Ducha Svätého mocné poblúdenie. Jedna skupina prijíma olej a druhá skupina prijíma mocné poblúdenie.

Duch Svätý je vylievaný počas dejín, keď je Duch Svätý odnímaný tým, ktorí odmietajú nárast poznania, ktorý sa otvára počas dvoch skúšobných období času pečatenia od 11. septembra 2001 až po čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon. Zopakujúc predchádzajúcu pasáž:

„Hľadiac na posledné dni, tá istá nekonečná moc vyhlasuje o tých, ktorí ‚neprijali lásku pravdy, aby mohli byť spasení,‘: ‚Preto im Boh pošle mocné poblúdenie, aby uverili ľži; aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale mali záľubu v nepravosti.‘ Keď odmietajú učenia Jeho Slova, Boh odníma svojho Ducha a ponecháva ich klamom, ktoré milujú.“ Early Writings, 46.

Riadok za riadkom Daniel učí, že v posledných dňoch sú to lúpežníci tvojho ľudu (symbol Ríma), ktorí ustanovujú videnie. Lúpežníci sú tiež predstavení ako „každodenná obeť“. Šalamún učí, že v posledných dňoch tí, ktorí nemajú videnie, hynú, čo znamená byť nahý. Byť obnažený znamená byť Laodicejčanom a Laodicejčan je bláznivá panna.

„Stav Cirkvi, ktorý predstavujú bláznivé panny, sa označuje aj ako laodicejský stav.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Byť bláznivou pannou, keď prichádza posolstvo Polnočného volania, znamená prejať to, čo Ján v šestnástej kapitole Zjavenia zaznamenáva ako „hanbu tvojej nahoty“. Jánovo varovanie v šiestej rane sa vzťahuje na trojité spojenie draka, šelmy a falošného proroka, ktorí od roku 1989 vedú svet v procese smerujúcom k Armagedonu.

Pavlovo posolstvo v Druhom liste Solúnčanom nie je jednoducho o tom, že pohanský Rím je v Danielovi predstavený ako „ustavičná obeť“, ale kapitola zdôrazňuje vzťah pohanského Ríma k pápežskému Rímu. Pohanský Rím zadržoval (bránil) človeku hriechu vystúpiť na trón zeme v roku 538. Keď bol pohanský Rím odstránený, potom sa zjavuje „tajomstvo nepravosti“, „ten bezbožník“, ktorým je rímsky pápež. V tejto kapitole Pavol označuje osobitný prorocký vzťah medzi pohanským a pápežským Rímom. Odmietnuť učenie tejto kapitoly znamená odmietnuť pravdu a prijať mocné poblúdenie.

Nech vás nikto nijakým spôsobom nezvádza; lebo ten deň nepríde, kým najprv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia; ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čomu sa preukazuje božská úcta, takže sa ako Boh posadí v chráme Božom a bude vydávať seba samého za Boha. Nepamätáte sa, že som vám o tom

hovoril, keď som bol ešte u vás? A teraz viete, čo ho zdržuje, aby bol zjavený vo svojom čase. Lebo tajomstvo neprávosti už pôsobí; len ten, kto teraz zdržuje, bude zdržovať, dokiaľ nebude odstránený z cesty. A potom bude zjavený ten Bezbožník, ktorého Pán zahubí duchom svojich úst a zničí jasom svojho príchodu; totiž toho, ktorého príchod je podľa pôsobenia satana so všetkou mocou a znameniami a lživými zázrakmi, a so všetkým zvodom neprávosti v tých, čo hynú; pretože neprijali lásku k pravde, aby boli spasení. A preto im Boh pošle mocné poblúdenie, aby uverili lži, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale našli zaľúbenie v neprávosti. 2 Tesalonickým 2:3–12.

Prečo sú títo ľudia posledných dní „odsúdení“? Prečo je im zoslané „silné poblúdenie“? Prečo „zahynú“ a tak odhalia hanbu svojej nahoty? Tento úryvok uvádza, že je to preto, lebo nemilujú pravdu, a pravda predložená v tejto kapitole ukazuje, že pohanský Rím, štvrté kráľovstvo biblického proroctva, by zabránil pápežskému Rímu, piatemu kráľovstvu biblického proroctva, vystúpiť na trón, kým nebude odstránené pohanstvo.

Vzťah medzi pohanským a pápežským Rímom, ktorý je v tejto kapitole označený, Ján takisto stotožňuje so vzťahom medzi zborom v Pergame a zborom v Tyatíre. Pergamos zodpovedá pohanskému Rímu a Tyatíra je pápežský Rím. Pavol a Ján poskytujú dve svedectvá o vzťahu týchto dvoch mocností, tak ako aj kniha Daniel.

V knihe Daniel je vzťah pohanského Ríma k pápežskému Rímu opakovane predstavený. V Danielovi 2 je znázornený zmiešaním železa s hrnčiarskou hlinou. V Danielovi 7 sú pohanský aj pápežský Rím „odlišnými“ kráľovstvami, a hoci Daniel 2 znázorňuje tieto dve moci ako zmes, 7. kapitola ukazuje, že pápežská moc vychádza z desaťrožného kráľovstva pohanského Ríma. V Danielovi 8 je malý roh vo veršoch 9 až 12 Rímom v oboch svojich fázach. Verše 9 a 11 hovoria o malom rohu v mužskom rode, čím označujú pohanský Rím, a verše 10 a 12 hovoria o malom rohu v ženskom rode, čím označujú pápežský Rím.

V Danielovi, v ôsmej kapitole, v trinástom verši, je pohanský a pápežský Rím predstavený ako dve pustošiace mocnosti. Pohanský Rím je „ustavičná“ pustošiaca mocnosť a pápežský Rím je priestupok pustošiaci. V jedenástej kapitole, v tridsiatom prvom verši, „ustavičná“ pustošiaca mocnosť pohanského Ríma ustanovuje ohavnosť pustošiacu mocnosť, ktorou je pápežská moc. V dvanástej kapitole, v jedenástom verši, je „ustavičná“ pustošiaca mocnosť pohanského Ríma odstránená, aby bola nastolená ohavnosť pustošiaca mocnosť pápežstva.

Vzťah dvoch pustošivých mocností Ríma je ústrednou témou kníh Daniel a Zjavenie a práve tento vzťah Pavol označuje ako pravdu, ktorú treba milovať, ak sa človek chce vyhnúť mocnému bludu, ktorý vzniká uverením lži. Boh nikdy nie je nadbytočne opakujúci sa a každé zobrazenie vzťahu pohanského Ríma s pápežským Rímom prináša o tejto veci svoje osobitné svedectvo; no odmietnuť symbol Ríma v posledných dňoch znamená odmietnuť neskorý dážď a namiesto neho prijať mocný blud. Znamená to byť naveky označený za nahého Laodicejčana.

Laodicejskí adventistickí historici, hoci neprejavujú nijakú posvätnú úctu k úlohe a dielu Williama Millera, predsa uznávajú, že práve jeho rozpoznanie vzťahu medzi pohanským a pápežským Rímom bolo prorockou štruktúrou, na ktorej vybudoval „všetky“ svoje prorocké výklady. Gabriel

a ostatní anjeli viedli Millera k pochopeniu vzťahu medzi pohanským a pápežským Rímom, no vo svojom dejinnom chápaní nevidel Rím ako trojitý útvar pozostávajúci z draka, šelmy a falošného proroka.

V jeho čase Spojené štáty ešte nezačali svoju úlohu falošného proroka, lebo protestanti v Spojených štátoch sa nestali dcérami Ríma až do roku 1844 a základné dielo Millera už bolo vyznačené na mape z roku 1843, ktorá bola vyhotovená v máji 1842.

V roku 1989 bolo odpečatených posledných šesť veršov jedenástej kapitoly Daniela a posol pre toto časové obdobie rozpoznal, že prorocké činnosti troch mocností prechádzajú veršami štyridsať až štyridsaťpäť jedenástej kapitoly. Kráľ juhu vo verši štyridsať je mocnosťou draka; kráľ severu je pápežská mocnosť, ktorej bola na začiatku verša v roku 1798 zasadená smrteľná rana rukou dračej mocnosti napoleonského Francúzska. V tomto verši pápežská mocnosť začína dielo uzdravovania svojej smrteľnej rany. V roku 1989 kráľ severu opláca dračej mocnosti Sovietskeho zväzu, ktorá sa vtedy stala kráľom juhu. Keď sa šelma katolicizmu odplatila Sovietskemu zväzu, prišla so zástupným vojskom Spojených štátov, falošným prorokom zo šestnástej kapitoly Zjavenia. Dračí kráľ juhu, šelmi kráľ severu a falošný prorok vozov, jazdcov a lodí sú všetci zobrazení vo verši štyridsať a prorocká línia sa končí vo verši štyridsaťpäť, keď pápežská mocnosť „príde ku svojmu koncu a nebude mať nikoho, kto by jej pomohol.“

Armagedon v šestnástej kapitole Zjavenia je symbolická zemepisná oblasť označujúca vzburu ľudstva, ktorá predchádza návratu Krista. Armagedon je symbol; toto slovo je utvorené z dvoch slov: „Har“, čo znamená vrch, a „Megiddo“, čo je údolie Jezreel. Skutočnosť, že Ján spojil vrch s Megiddom, hoci Megiddo je údolie, poučuje študenta proroctva o tom, že Armagedon je symbol, ktorý obsahuje zemepisný odkaz, lebo v údolí Jezreel niet nijakého vrchu.

Jezreelské údolie sa nachádza medzi tromi moriami (Stredozemným morom, Galilejským morom a Mŕtvym morom) a Jeruzalemom. Leží pomerne centrálne v severnom Izraeli, pričom tieto tri vodné plochy a Jeruzalem sa nachádzajú okolo neho v rôznych smeroch. Verš štyridsaťpäť z jedenástej kapitoly Daniela je miestom, kde severný kráľ dochádza k svojmu koncu bez toho, aby mu niekto pomohol, a tento verš určuje geografické miesto jeho konca medzi moriami a slávnym svätým vrchom Jeruzalema. Verš štyridsať z jedenástej kapitoly Daniela uvádza tri mocnosti, ktoré sú predmetom uzdravenia smrteľnej rany pápežskej moci a jej konečného zániku.

Prvá veta týchto veršov určuje čas konca v roku 1798, keď pápežstvo utrpelo svoju smrteľnú ranu, a verš štyridsaťpäť označuje jeho trvalú smrteľnú ranu. Prorocké dejiny medzi prvou a poslednou smrťou pápežskej moci odhaľujú vzburu ľudstva, keď obnovuje prevahu pápežskej moci, v čase, keď je jej smrteľná rana zahojená pred konečným zánikom pápežskej moci. Týchto šesť veršov nesie pečať pravdy, lebo začiatok i koniec sú smrťou pápežskej moci a verše uprostred predstavujú vzburu ľudstva, keď je prvá smrteľná rana zahojená.

Miller dostal od nebeských anjelov svetlo o vzťahu medzi pohanským a pápežským Rímom. Kľúčom k Millerovmu porozumeniu prorockého modelu, ktorý používal vo všetkých svojich prorockých aplikáciách, bola „každodenná“ v Druhom liste Tesaloničanom. „Každodenná“ v tejto kapitole je pohanský Rím, čo je to, čo ustanovilo videnie, ktorému William Miller prišiel rozumieť,

lebo je to Rím, lupiči tvojho ľudu vo verši štrnásť jedenástej kapitoly, ktorý ustanovuje videnie.

Posol vzbudený, aby v roku 1989 porozumel rozmnoženiu poznania, prišiel k pochopeniu trojnásobnej povahy Ríma. Miller bol poslom prvého a druhého anjela a rozumel prvému a druhému prejavu Ríma, aby tak ustanovil videnie, ktoré predložil svetu. Posol tretieho anjela prišiel k pochopeniu všetkých troch prejavov Ríma, aby tak ustanovil videnie, ktoré mu bolo dané zvestovať svetu.

Prvým prejavom Ríma bol pohanský Rím. Z pohanského Ríma vyšiel pápežský Rím, druhý prejav. Z prvých dvoch prejavov vyšiel moderný Rím, trojitý zväzok draka, šelmy a falošného proroka.

V ďalšom článku budeme pokračovať v línii sporu o „každodennú“ v adventných dejinách.

„Ten, ktorý vidí pod povrch, ktorý číta srdcia všetkých ľudí, hovorí o tých, čo mali veľké svetlo: ‚Netýra ich súženie ani úžas pre ich mravný a duchovný stav.‘ Áno, vyvolili si svoje vlastné cesty a ich duša má záľubu vo svojich ohavnostiach. Aj ja si vyvolím ich poblúdenia a uvediem na nich to, čoho sa boja; pretože keď som volal, nikto neodpovedal; keď som hovoril, nepočúvali; ale páchali zlo pred mojimi očami a vyvolili si to, v čom som nemal záľubu.‘ ‚A preto im Boh pošle mocné poblúdenie, aby verili lži,‘ pretože neprijali lásku k pravde, aby mohli byť spasení, ‚ale mali záľubu v nepravosti.‘ Izaiáš 66,3.4; 2 Tesaloničanom 2,11.10.12.

„Nebeský Učiteľ sa opýtal: ‚Aký silnejší klam môže zviest' myseľ než predstieranie, že budujete na správnom základe a že Boh prijíma vaše skutky, kým v skutočnosti mnohé veci robíte podľa svetskej politiky a hrešíte proti Jehovovi? Ach, je to veľké oklamanie, očarujúci blud, ktorý sa zmocňuje mysli, keď ľudia, ktorí kedysi poznali pravdu, zamieňajú formu zbožnosti za jej ducha a moc; keď sa nazdávajú, že sú bohatí, zbohatli a nič nepotrebujú, zatiaľ čo v skutočnosti potrebujú všetko.‘“

„Boh sa nezmenil vo vzťahu k svojim verným služobníkom, ktorí si zachovávajú svoje rúcha nepoškvrnené. Mnohí však volajú: ‚Pokoje a bezpečnosť,‘ zatiaľ čo na nich prichádza náhle zahynutie. Ak nenastane dôkladné pokánie, ak ľudia nepokoria svoje srdcia vyznaním a neprijmú pravdu tak, ako je v Ježišovi, nikdy nevkrôčia do neba. Keď sa v našich radoch uskutoční očistenie, už nebudeme odpočívať v bezstarostnosti a chvastať sa, že sme bohatí, zbohatli sme a nič nepotrebujeme.‘“

„Kto môže pravdivo povedať: ‚Naše zlato je vyskúšané v ohni; naše rúcha sú nepoškvrnené svetom?‘ Videla som nášho Učiteľa, ako ukazoval na rúcha takzvanej spravodlivosti. Keď ich strhol, odhalil nečistotu pod nimi. Potom mi povedal: ‚Nevidíš, ako okázalo zakryli svoju poškvrnenosť a skazenosť charakteru? ‘Ako sa verné mesto stalo neviestkou!‘ Dom môjho Otca sa stal domom kupčenia, miestom, odkiaľ odišla Božia prítomnosť a sláva! Pre túto príčinu je tu slabosť a chýba sila.‘“ Testimonies, zväzok 8, 249, 250.